

n reg 4039

PORTAVEU DEL GRUP CASTELLONENC D'ESTUDIS

CLUB D'ESTUDIANTS

REGISTRE ASSOCIACIONS N.º 483

CASTELLÓ DE LA PLANA

AL VENT

ANY III-Nºs 14 i 15

Portaven del GRUP CASTELLONENC
D'ESTUDIS (Club d'Estudiants)
Nº 483 del Registre d'Associacions
CASTELLÓ DE LA PLANA
apartat de correus 207

S U M A R I

- DIGUEM NO Raimon
- FIDELITAT O EVASIÓ? Vicent Ros
- CARTA A UN "NUEVO CURA" V.Peris
- HOME I POLÍTICA Vicent Miquel
- ELS VALORS DE LA GUERRA Carles Guitart
- A L'ENTORN D'ORTEGA: LA "REBEL·LIÓ"
DE LES MASSES Rafael Ninoyles
- VALENCIANA HISTÒRICA D'ALACANT
mn.Vicent Sorribes
- UNA CERTA EUROPA Joan Vilanova
- ESPANYA I LES ORGANITZACIONS ECONÒMI
QUES EUROPEES Joan E.Romani
- LA REPRESENTACIÓ POLÍTICA
Vicent Peris
- LA BALANÇA DE PAGAMENTS DE L'ESTAT
ESPANYOL EN 1965 I 1966
- UN PLA DE DESENVOLUPAMENT PER AL PAIS
VALENCIA M.Estels
- ESCOLA I DEMOCRACIA Carme Miquel
- VIDA CULTURAL Francesc Pérez
- EDITORIALS VALENCIANES

====0000====

CONSELL DE REDACCIÓ

Joaquim Amorós i Garcia, pvre.
Albert Sánchez-Pantoja Domínguez
Federic Rivas i Garcia
Vicent Miquel i Diego

AL VENT no es ven al públic. És el butlletí intern del GCE per als seus socis
amics i protectors.

DIGUEM NO

Ara que som junts,
direm el que tu i jo sabem
i que sovint oblidem.

Hem vist la por
ser llei per a tots.
Hem vist la sang,
que sols fa sang,
ser llei del món.

No,
jo dic no,
diguem no,
nosaltres no som d'eixe món.

Hem vist la fam
ser pa dels treballadors.
Hem vist
tancats a la presó,
homens plens de raó.

No,
jo dic no,
diguem no,
nosaltres no som d'eixe món.

RAIMON

(Versió original, cantada per Raimon,
el dia 7 de juny passat a l'Olympia
de Paris)

FIDELITAT O EVASIÓ ? per Vicent Ros

En el nostre món actual de canvis profunds, de renovacions serioses, l'home cristià també sofreix la prova comú. Potser resulta llastimat. Sovint massa acostumat i convençut de posseir grans coses i privilegis que a ningú pertanyen, ha pretès considerar-se massa sovint privilegiat en coses comuns. Cal, però, reconèixer que no servirà de res fugir cap a un altre món si és solament "ideal", si no està en contacte en aquestes coses que ens envolten cada dia.

Ha nascut un home nou, tenim consciència del seu sentit profètic? Més d'una vegada hem tingut la trista sensació de veure un món jove, ple de vitalitat i dinamisme, asfixiar-se sota vestits centenaris.

S'ha de rebre el missatge evangèlic i realitzar-lo com si nosaltres el rebérem directament de les mans del Crist. Amb tot, que entendran alguns per això? Una mena de reconstrucció arqueològica de la comunitat cristiana de fa quasi bé 2.000 anys?, o bé presentar-se davant d'aquest mateix Crist per rebre el mateix missatge com a homes del segle XX? No cal dir que, malgrat que alguns creguen en la primera actitud, és molt més raonable la segona. Escoltem a l'Apòstol quan diu: "Guarden les formes i actituds raonables".

Hem de ser fidels al nostre món, viure en els nostres dies, sense quedar oprimits per velles costums dels nostres avantpassats. La doctrina evangèlica no és per a un temps limitat, ni per uns costums i mentalitats determinades. No podem creure ni per un moment en un evangeli incapaç d'adaptar-se als homes de les generacions futures. "Déu resumeix en Crist no solament el passat sinó també el futur. Per això l'ha fet Cap de tota l'Església, a fi de perpetuar per mitja d'ella la seua obra de renovació fins a la fi del món". (Irineu de Lió). L'Església té necessitat de renovació continua. L'Església està formada pel Cap i els membres, el Cap és Crist que la dirigeix i els membres som nosaltres els homes, que com els altres estem també lligats a les coses humanes, a l'evolució d'aquest món al qual pertanyem i en el qual vivim, on es realitza la nostra vocació i s'actualitza el nostre ministeri.

L'esperit evangèlic no l'han d'ofegar les coses exteriors i és de molta grevatat de consciència presentar la vida cristiana no com una sèrie de ritus i costums -moltes vegades ultrapassades i anacròniques- sino, més bé com a font de vida i mitja de salvació.

El nostre diàstí actual està compromès per la seua mateixa naturalesa a cercar una resposta convincent a les qüestions actuals més aspres que sacsegen bruscament a l'home d'avui. Cal doncs, ser-li fidel a aquest món i a aquest evangeli que el defineix i refa la nostra condició.

Carta a un "nuevo cura"

"Benaventurats els perseguits per
causa de la justícia, perquè d'ells
és el Regne del cel". (Mt. 5,9)

Reverent pare:

Permeteu-me que us anomeni amb el mateix nom amb el que vos estan insultant des de l'aparició d'un llibre vergonyós amb això títol -un insult a la dignitat humana- i d'articles sobre el mateix tema apareguts en la premsa ultrafeixista. I si us anomena així, és -perquè no?- com una reparació a la paraula amb la que vos han definit, sobre la que s'ha volcat tant d'odi, tanta demagogia, i som molts els qui no volem que això tinga en el futur un sentit pijoratiu, perquè amb ell han estat anomenats homes que han dut a terme una activitat sublim, generosa i íntegrament cristiana.

Si, pare. Som molts els catòlics que s'hem adonat de quanta misèria humana, quant d'interessos polítics, quants residus històrics (quanta arqueologia!), quanta injustícia, anava mesclada amb l'autèntica vida religiosa. Política, interessos de classe (quen no ho oren de clan) i cròniques injustícies, procuraven de presentar-se als ulls dels creients units a la Religió. Ha hagut, fins i tot, -vós ho sabeu-, professionals de la Religió!

Totes aquestes coses, tant diferents a la Religió autèntica i vertadera, han estat durant molt de temps mesclant-se (en l'aspecte personal i en molts altres) amb tot allò que és transcendent té la nostra Religió: l'amor a Déu, l'amor al proïsme per ser criatura feta a imatge i semblança de Déu, el sentir-nos membres del cos místic que és l'Església. I aquestes coses extrareligioses confonien, adulteraven, desfiguraven aquella, i enganyaven a tanta i tanta fidesse filla de l'Església, al mateix temps que eren la causa de l'apartament de la vida religiosa dels descomparats i víctimes de injustícies.

I mentres, els poderosos i opressors, aquells que es menjaven dels més elementals drets humans (els drets que té tot home, exigència de la seua naturalesa, creada per Déu), feien el possible per "retratar-se" al costat dels representants de l'Església, presumien de ser els "millors cristians" (clar és, sense estimar al proïsme, ni a Déu...). Procuraven fer de l'Església un instrument d'interessos molt distants dels seus fins.

Per això us heu indignat. Heu volgut netejar la Religió de tanta porqueria, de tant d'engany, de tanta confusió amb coses "non sanctae", i això no us ho perdonen, -ni ho perdonaran-, els qui disfruten de l'anterior posició. Heu volgut separar la Religió de la Política, perquè "és Déu el que és de Déu i el Cèsar el que és del Cèsar". Heu comprés que la Caritat amb el proïsme va més enllà de la Justícia, però que aquesta és previa, que com un primer escaló d'aquella, puix, com pots estimar al meu

proïem sense haver-li donat abans el que és d'ell (o justícia)?, és que es pot estimar a una persona després d'haver-la estafat?. Per això us importa la justícia social i un ordre més just, un ordre que siga la realització del Dret Natural, de la Llei Natural, trassumpta terrenal de la Llei Divina. Ah!, però amb això anavau contra l'ordre social establert, atemptavau contra els qui volen consagrar indefinidament les injustícies, avantatges i privilegis que els hi pujaren a dalt, i llur reacció l'heu sentit en la carn viva de la vostra anime.

Esteu contorbat i dolgut. Heu patit per tant d'insult, per tanta calúnnia, per tanta incomprensió, per tanta "venjança" contra la vostra "traïció", i heu cercat el consol en l'Evangeli: "Us excloureu de les sinagogues, i fins ve l'hora en que tot aquell qui us mate **ES CREURÀ OPERIR A DÉU UN ACTE DE CULTE**" (Joan VII, 2). Que us serveixen també de consol -encara que no té tant de valor- el saber que molts homes, molts d'ells "ovelles que no són d'aquest ramat" us han mirat ansiosament, s'han esborronat, i han pensat que també cal destriar la Religió de moltes coses estranyes que l'acompanyen.

Que Déu, Veritat i Justícia suprema, us il·lumine

V A L E N C I A, S E U V A C A N T

Monsenyor Marcel·lí Olascheu ha deixat de ser arquebisbe de València per decisió de la Santa Seu. I la notícia ha tingut transcendència. La seua carta de despedida ha estat tot un document per a la Història, no ha pogut ocultar l'amargor que li produeix la decisió. Al final d'ella, uns paràfrases en la nostra llengua. A bon hora!. Eixa ha estat una de les causes de la decisió.

Va impedir que una comunitat resara en la seua llengua, i aqò és greu. Perquè el poble al que se l'obliga a resar en una llengua que no és la seua, cau en la rutina, i acaba deixant de resar. I eixa és el cas de la diòcesi major del país. La espontània comunicació dels humans amb Déu ha estat frenada pels qui deurién fomentar-la. Quin tant per cent de culpa tenen en la baixa religiositat del nostre país aquells qui han fet el joc als cesarismes?. Serà difícil calibrar-ho, però molta.

Un significat laic valencià un dia liva dir: "Després de Felip V, sou l'home que més mal ha fet al poble valencià". Atemptar contra una direcció natural dels humans, i d'una comunitat i al mateix temps desobeir a l'Església que ha fet seues les decisions conciliars era massa.

A tots aquells que primer demanaren filialment, després argumentaren en la doctrina cristiana i les decisions conciliars amb la mà i, finalment, desenganyats de tanta pressa de pel, feren públiques fins a Roma de les coses que passaven, gràcies!.

Quan aquest número veja la llum potser València tinga ja un nou bisbe, o almenys el seu nomenament serà imminent.

Solament desitgem que qui vindrà ho faça amb el propòsit de servir solament els interessos de l'Església, i es deixe a banda cesarismes i demés coses que han entorpit la tasca pastoral als ministres del Senyor des de fa ja temps.

BENVINGUT SIGA EL QUI VE EN EL NÒM DEL SENYOR!.

HOMENAJE POLITICA

Ja ho deien els presocràtics: "L'home és la mida de totes les coses". I en aquella temps, es va intentar que ho fora en tots els aspectes, des de l'art fins a la política. No podia ser d'una altra manera si l'autor d'aixes coses i el destinatari d'elles anava a ser el mateix home. Eixa és la lluita del món grec, organitzar una vida a la mida de l'home. S'estructura políticament en petites ciutats-estat en la que tots els ciutadans poden participar en el govern, allí naix la democràcia "com el sistema que en tot moment assegura a l'individu la màxima i igual participació en els afers polítics. Grècia és al seu temps la consagració de l'humanisme i la democràcia front als grans imperis totalitaris.

I que no es diga que la democràcia i l'autonomia porten la debilitat. Grècia dividida en ciutats-estats petits i pocs, degut a la gran forma que dona la participació de tota en la vida política va derrotar a imperis grandiosos i forts com el persa.

Però en la Història no sempre es va cap avant. Sistemes els varen succeir en que el que importava era la força bruta. Poc a poc la consciència i necessàriament sentit de treballar per fórmules més igualitàries i justes produïren regimens models al seu temps i alligadorers per al futur. Es el cas de les repúbliques italianes mitjuevals i de la València creada per Jaume I fins al segle XVIII en que fou derrotada i sotmesa perdent llur autonomia "POR JUSTO DERECHO LE CONQUISTA" com deia el decret de Nova Planta del genocida de Felip V.

Malgrat tot, ara i sempre, el respecte a la persona humana. Una visió personalista i també cristiana exigeixen el treball per aconseguir una societat, i unes fórmules polítiques que permeten la igual i fàcil promoció a tots els homes, que faciliten la participació directa dels homes en els afers de la vida comunitària, en els assumptes polítics, que li donen la possibilitat de triar directament als qui van a regir la societat, i, finalment, d'exigir-los responsabilitat de la seua actuació, de la qual van a ser destinataris.

Més encara l'organització política haurà de donar garanties del total respecte a tots els drets de l'home, drets inalienables que protegeixen totes les manifestacions de la seua personalitat. Reconèixer uns pocs drets i silenciar uns altres és com no protegir-los o signa, com no protegir a la persona humana.

Per això, els catòlics, seguidors de la doctrina de l'Església que asenyala els drets indispensables a tota persona humana en les seues encíclics darrerres i a l'Esquema XIII; i aquells no catòlics que per camins paral·lels han arribat a una concepció de l'home semblant, tenim l'obligació moral de dir NO a tots els règims del món que no reconeixen tots els drets de l'home i no li faciliten la màxima participació en la vida política.

També en la vida política L'HOMENAJE ES LA MIDA DE TOTES LES COSES, el centre, mòbil i objecte de tota actuació.

Vicent MIQUEL i DIEGO

PIUS XII va dir: "Manifestar el propi parer sobre els deures i els sacrificis que li són imposats, i no vore's obligat a obeir sense haver estat escoltat: heu-vos ací dos drets del ciutadà que troben llur expressió en la democràcia".

"Una sana democràcia, fundada sobre els immutables principis de la llei natural i de les veritats revelades, serà resoltament contrària a la corrupció que atribueix a la legislació del un poder sense fre ni límits."

ELS VALORS DE LA GUERRA.

"Entre la pau i la llibertat, escollirem la llibertat" va dir Dean Rusk, secretari d'Estat (Assumptes Exteriors) nordamericà, el 1 de setembre, al referir-se al Viet-nam i a la política exterior americana en general.

Hi ha frases històriques, definidores d'una actitud, exemplars; exemplars, no per la seua virtuositat, sinó per la seua ambigüetat i el seu cinisme. I aquesta és una d'aquestes.

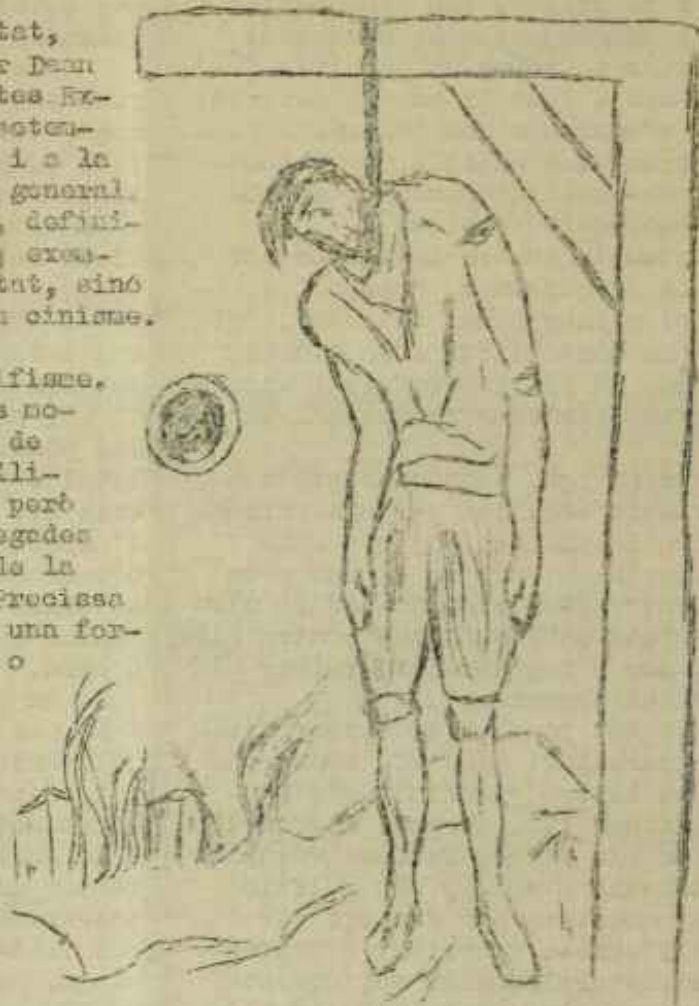
Hi ha dues classes de pacifisme. L'un, abstracte, moral en llurs motivacions d'absolut refusament de la violència en defensa de la llibertat de l'esperit. És bonic, però un poc buit i molt utòpic. A vegades ha tingut èxit, com en el cas de la independència índia i Gandhi. Precissa d'una gran tensió emocional, i una forta coherència entre l'individu o subjecte i els grups que el practiquen, d'una banda, i un cert humanisme en l'oponent (cas anglès en la Índia) que permeta una mínima plataforma democràtica i no l'aplaste amb una represió violenta. Per això les marxes negres pro igualtat de drets civils en USA esdevenen espectaculars davant l'abrumadora represió de l'oponent i el cinisme i la indiferència ambiental.

L'altra forma de pacifisme és més realista i complexa, encara que, aparentment menys elevat. Consisteix en atribuir com a causa de la guerra, no sols a vicieuses qualitats de la naturalesa humana: odi, orgull, egoisme, maldat en una paraula, sinó també a desajustos, tensions, contradiccions de les forces que componen l'estructura de la societat: el desempleo, la necessitat de nous mercats, la diversitat de classes, els interessos de grups industrials i financers, a maniobres de distracció propagandístiques. Es refusa tota mística de la guerra i se l'examina com a obra humana, que pot controlar-se o evitar-se.

Per això, Joan XXIII en la "PAU A LA TERRA" deia que les diferències no devien de ser resoltes per les armes, després d'exposar una sèrie de problemes reals concrets: els drets de les minories i el seu tracte, l'equilibri entre població, terra i capital, i el desarme.

¿Podem pensar avui, en la invasió de la Cuba castrista o del Viet-nam com una obra defensora de la llibertat? De la llibertat de qui? Quina classe de llibertat? ¿Acàs la llibertat d'un poble a desentrotllar-se independentment de forces d'ocupació estrangeres que el fan camp de batalla d'una espantosa guerra, menys civil que internacional, perquè es nega a ser una base militar estrangera? ¿Acàs la llibertat del ciutadà nordamericà que protesta, i no vol ser enviat a terres llunyanes a morir per confuses causes que no compren o que compren massa bé? ¿Acàs també, la llibertat del negre de USA que veu com es retallen els gastots de l'Estat per a escoles, hospitals, llocs de treball, vivenda que tant necessita, davant la "necessària" compra d'avions de bombardeig?

L'agitació "comunista" (a vegades els descontentes no tenen res de comunistes) es infla per a justificar l'actuació de les forces restauradores del "orden establecido". Se l'acusa de ser agressora en Africa i Amèrica del Sud. No es pensa que la fam no solament és la causa de la guerra, sinó que "de per si la fam ja és una guerra". I además la fam és una eximent. Tots els Còdigs Penals del món, àdhuc l'espanyol, li lloven responsabilitat al robament en "cas de necessitat". I en tota Llatinoamèrica (es salven Argentina, Uruguai i Mèxic) es viu en

una situació gravíssima. Un 5% de propietaris tenen el 80% de la terra cultivable, i la millor. Els monocultius obliguen a una dependència comercial de l'exterior i frenen un possible desenvolupament. I no hi ha cap solució mentre no s'emprengui una reforma a fons de les estructures socials, avui basades en la desigualtat humana i en mètodes de producció arcaics.

Qui atempta contra la llibertat? ¿les masses d'indígenes, camperols, obrers, mal alimentats, malalts, amb alta taxa de mortalitat, o la minoria privilegiada de col·laboradors i sucursals de l'imperialisme industrial yankee?

Concixent açò, ¿pot concebre's una intervenció bèl·lica en país estranger, contra la immensa majoria dels seus habitants en "pro de la pau o de la llibertat"? ¿Per a donar-los la llibertat a aïxos pobles, àdhuc contra ells mateixos, per a impedir-los arribar al "suicidi" del comunisme?

Fins i tot Douglas V. Verney, professor universitari americà, conservador, al seu llibre "Anàlisi dels Sistemes Polítics" (Ed. Tecnos. Madrid 1961) senyala com els països subdesenvolupats tenen tendència a seguir una política econòmica comunista com a mitjà per a industrialitzar-se i arribar a ràpids canvis estructurals. Nega que aquesta siga l'única solució possible, però de fet ha estat així. Però això comunisme inicial, després ha preut formes peculiars evolucionats de manera que en Egipte ha arribat a un feixisme (en Algèria porta camí), en altres països ha estat molt manso i àdhuc els partits comunistes autèntics han estat prohibits. Allà on ha triomfat, el cas de Cuba, es prefereix el revisionisme moscovita -amb qui els americans comercien i molt- que el puritanisme pro-xinès.

Caldria preguntar-nos, quina part de l'agressivitat xinesa -més verbal que real, per ara, i si no mirem com ha amagat el rabo entre cames en el cas hindú o indonèsic- pugui deure's a les injúries i cops que rep: retirada de l'ajud econòmic soviètic, no admissió a la ONU, manca de relacions comercials amb Occident (que ja eren tradicionals fa 17 anys), no reconeixement d'un govern després de 15 anys (quan altres són reconeguts en dies) avantposant-se la ficció de 8 milions de formosans als 700 de xinesos continentals.

I per quins "valors occidentals" es lluita? Per la democràcia? Per la llibertat, igualtat i fraternitat?,

per l'"occidentalisme" de les fàbriques d'armament californianes, les concessions petrolíferes o fruiteres yankees... i demés?

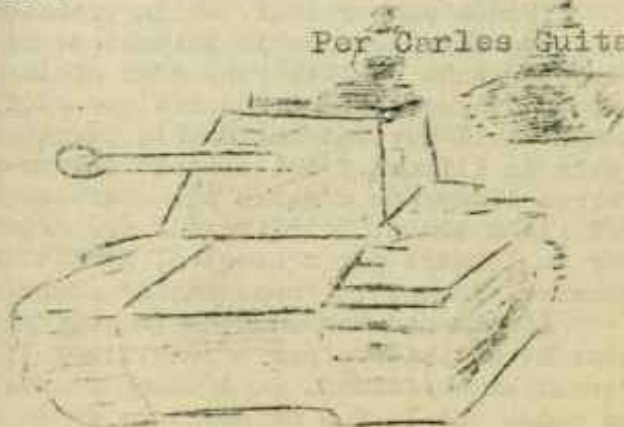
Els "valors" que fomenten les guerres són aquests, i l'odi, desconeixement, temor entre les nacions, dificultats (esperem que transitòries) a la integració mundial lliure, gastos grans i innecessaris en armament -ho diu Pau VI en la visita a l'ONU en novembre del 65- que deurien ser destinats a promoure un desenvolupament a escala universal davant d'una creixent població, subalimentada en les dues terceres parts.

I no compten que així s'augmenten les possibilitats d'arribar a la guerra total o "suporassassinat atòmic" que podria ser el fi de la civilització i l'espècie humana. Es més, inclús pot desencadenar-se per un accident casual en aïxos esquadrons de bombarders atòmics que volen carregades per dalt nostre.

Es per això que ens preguntem, tant per raons de tipus moral, com per motivacions històriques, quina llibertat -o possibilitat d'elecció de millors oportunitats de vida- cap avui front a la guerra. Jo crec que cap. Que el lector confirme o no les parcsules del potentat yankee sobre els bombardeigs del Viet-nam, l'ocupació de Santo Domingo, de la invasió cubana en 1961, de l'ajud als "gorilas" o dictadors militars del Brasil, Argentina, Paraguai i tanta altres, i de la política exterior del tio Sam. Perquè de la interior: extermini i reserves índies no fa 80 anys, questions portorriquenyes, gangsterisme en els sindicats, assassinat de Kennedy -un dels homes que lluitaven realment per un món millor-, discriminació racial, s'oposa a la pau, i no defén cap llibertat.

O a la millor és que es tracta d'una llibertat especial: la d'uns pocs.

Per Carles Guitart

A L'ENTORN D'ORTEGA:

LA "Rebel·lió" DE LES MASSES

I

LA "SOCIETAT DE MASSES". LES ARRELS IDEOLÒGICS

D. JOSÉ ORTEGA Y GASSET ha popularitzat entre els mitjans il·lustrats peninsulars la tesi que un llibre famós seu anuncia: hui assistim a una "rebel·lió" per part de les "masses", el règim-massa amenaça de submergir les minories creadores en la uniformitat i l'anònim. És allò que amb expressió patètica -i, segons el filòsof cas-

telle- afirmava RATHENAU: la invasió vertical dels bàrbars. Els baixos fons de la civilització assalten un món costosament forjat per les élites. Però bé, per a tindre una representació el més exacta possible d'aquesta tesi, començar explicant-ne les circumstàncies del seu naixement. Efectivament, les teories de la societat de masses -la dissecció correlativa d'un problemàtic "home-massa"- tenen un inconvenient i pelés arrelament al segle XIX per bé que és al nostre segle -ORTEGA n'és una mostra eloqüent- que s'ofe-

reixen llurs formulacions més acurades. És aquest un element de judici indispensable: tot just a les teories de la "societat de masses" és on troba els més amplis desenrotllaments del principi de les minories de govern. No es tracta, doncs, només d'una inquietud cultural. Aquestes teories es centren en la defensa d'antigues posicions aristocràtiques contra l'ascens ineludible de les "masses" a la cultura i sobre tot, a la intervenció política. L'escriptor madrileny parlarà en aquest darrer sentit, d'una "hiper-democràcia" política.

En tant que doctrines reaccionàries, serà fals d'interpretar-les com un intent d'explicació d'una "societat industrialitzada". Amb, e sense, una Revolució industrial; amb, e sense, augment demogràfic, etc., i fent abstracció de llur vocabulari específic, les teories de l'"home-massa" obeeixen ben clarament a una òptica immutabl per part de llurs teoritzants. Si s'ens permet usar la terminologia marxista, la ideologia "home-massa" resulta una elaboració doctrinària pròpia de la classe "en descens" (l'aristocràcia en aquest context). La classe "en ascens" construirà alhora la seua pròpia "utopia". Els ideòlegs para-feixistes esmercen amb generositat aquesta tesi.

En un mot: la teoria de la "societat de masses" no és, tal com es formula al segle XIX, "imputable" a una societat recentment industrialitzada, com hom acostuma a afirmar, i si, en canvi, a una reacció contra un procés irreversible de democràtizació cultural i política. Si substituïm el mot "democràtizació" per "massificació" veiem de seguida com això que diuem resulta vàlid inclús analitzant actituds que es varen suscitar cinc segles abans de l'era cristiana. En referenc, no cal dir-ho, als esocràtics. Si bé es mira, les teories minoritàries amb prou feines aporten, amb el transcurs del temps, alguna cosa nova. I tot ve a reduir-se, en la darrera instància, a una modificació de les circumstàncies històriques i a un canvi, sempre espectacular de la terminologia esmerçada.

Cal dir, tennateix, que aquella no és testemps tan rotunda com pot semblar: tot fenhmen de tipus social -i per tant, tot fenhmen de tipus ideològic- dona uns succedanis en cada etapa històrica, però té una alteració en la nomenclatura amb la qual s'interpreta, que arriba a produir la impressió d'una novetat radical. Fora important remarcar com els iniciadors de la teoria de la "societat de masses" -des de MAISTRE fins a DONOSO CORTÉS- van ésser, literalment, aristòcrates. ORTGA mateix, no enega, però, que ell defensa una visió aristocràtica de la vida.

Tennateix, no totes les crítiques aristocràtiques són, com havem puntualitzat, pròpies, cronològicament parlant, del segle passat. Però aço planteja un inquietant problema d'anacronisme quant a les doctrines reuents. Tant més curiós si hom pensa que ell que podria ésser lícitament qualificat fa ja un segle com a positura reaccionària, seria mentinguda al nostre segle, amb tots els honors d'una concepció original, per un home que professava, -si l'havem de creure- "idees liberals".

Aquest és el cas aparentment paradoxal de don José ORTGA. I "La rebelión de las masas" pot dir-se que és el darrer llibre notable en aquest sentit. I, conseqüentment, una síntesi, suggestivament envornissada de retòrica, de totes les contribucions anteriors.

Si LE BON, -i aquest no és, ni de lluny, el primer a abordar el problema- escriu el seu llibre decisiu "Psicologie de les Turbes" en 1895, i "La rebelión de las masas" data de 1926, constataren, en primer lloc un fet ximple: l'expressió "societat de masses" no figura com a tal expressió, en cap diccionari; i, no obstant això, ha trobat una acceptació tal que el terme ha esdevingut de domini públic.

A més a més, l'expressió "home-massa" té una carrega menys-prendora i gairebé insultant en ésser aplicada a un determinat individu. I això ens sembla sumament revelador. Allò que era un concepte propi de l'eina ideològica aristocràtica: la idea de "masses", ha passat, posteriorment, i en virtut d'un procés que en altre moment mirarem d'analitzar, el instrument diferenciador o defensiu de qualsevol individu, ben especialment, si aquest pertany a uns medis pretesament il·lustrats.

RAFAEL NINYOLLES MONLLIOR

CUADERNOS

para el DIALOGO

la revista madrilenya d'esperit democràtic i una de les poques que han intentat enfrontar-se honradament amb el nostre problema comunitari ha dedicat el seu número 39 a comentar la LEY ORGANICA DEL ESTADO, i el recomanem als nostres amics.

* SIGNO

semanari de la joventut catòlica, que no fa molt de temps va dedicar un número extraordinari a CATALUNYA-regió, ara (amb data del 10 de desembre) ha dedicat un altre número a GALICIA HOY. Aquest ha resultat fabulós, pels tomes tractats i per la qualitat dels col·laboradors, tots ells gal·les. Tant a SIGNO com als joves gal·les els enviam la nostra enhorabona, i la més solidària abraçada.

Per Mn.Vicent Sorribes

L'any 1240 el rei en Jaume I refusà l'ofertament del castell d'Alacant fet pels sarraïns perquè, segons el tractat de Caçorla, pertanyia a la zona reservada a la conquesta castellana. En canvi Alfons el Savi de Castella va intentar apoderar-se de Xàtiva i Alzira que es trobaven en la zona d'expansió catalana. Fallit el projecte del rei Savi de usurpar aquestes, Jaume I s'apodera de Villena i d'altres poblacions. Apla-nades les diferències en el tractat del Camp de Mirra es fixaren novament els límits i es concerta una aliança que tampoc no fou respectada pels castellans, que ajudaren el cabdill Al-Agrac en la seua rebel·lió contra el rei català.

En 1248, el regne de Mursia, al qual pertanyia aleshores Alacant i les seues comarques, sense deixar de ser "moro", es va fer vassall de Castella, i l'emir d'aquell regne va regalar Alacant al regne de la Meseta, que va prendre possessió pacífica d'ell, donant-li el Fur de Cordova.

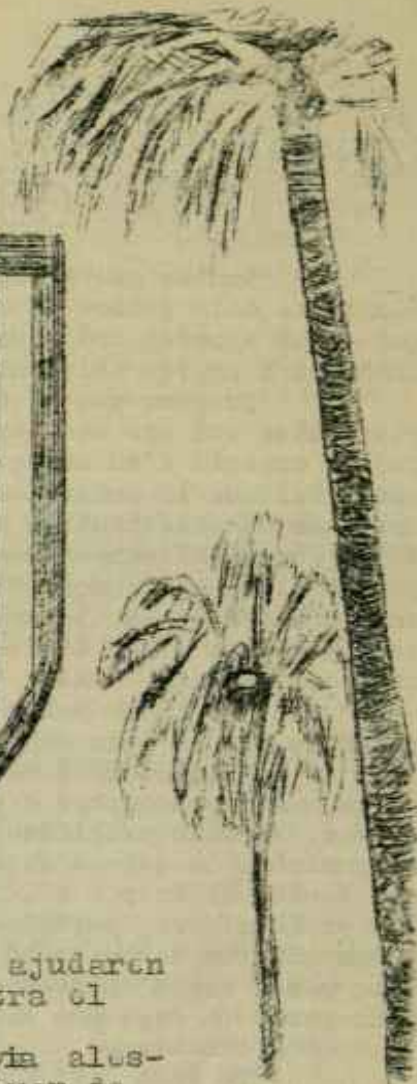
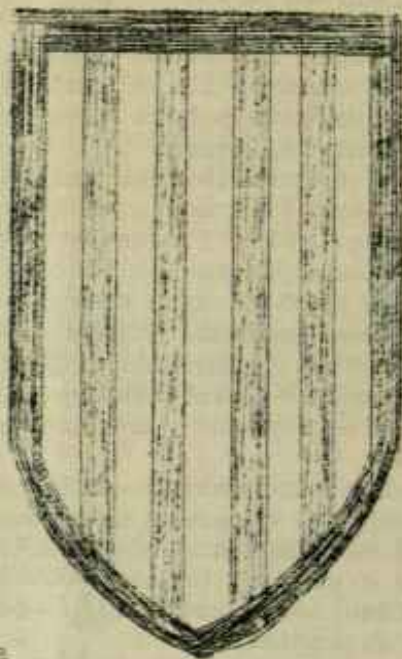
Pero en 1452 els moros mursians es rebel·len contra Castella, li neguen el tribut i prenen Alacant. Fou aleshores quan Alfons el Savi, impotent per vencer la sublevació, demana a Jaume I, sogre seu, no l'ajude per reconquistar Mursia com diuen -quen ho diuen- les histories "oficials", sino que la reconquistara ell.

En 1265 la situació del rei de Castella esdevenia angunirosa, i Jaume I decideix la conquesta. Topa, pero, amb l'oposició dels seus barons que estimen arribada l'hora de fer pagar al rei castella llurs deslleialtats i ingratitud. Els valencians i catalans, per contra, cadiren i ocuparan Elda, Novelda, Alacant, Elx, Mursia, Cartagena, Lorca, etc., repoblant-les de gent de nacionalitat catalana. Despres el rei Conquistador va tindre la debilitat de regalar-les a Castella.

Eixa és la raó per la qual Muntaner diu que a Mursia i Cartagena, i molt més a Alacant es parlava "el pus bell catalanesc del món".

La crònica castellana d'Alfons el Savi no té ni una sola paraula respecte a la nostra intervenció. Diu FERRAN SOLDEVILA: "Com sempre... les cròniques castellanes han ocultat i disimulat la col·laboració catalano-aragonesa en la conquesta de Cuenca i callen la total conquesta del Regne de Mursia.... Així el "conquistador" de Mursia segueix sent injustament pero de manera "oficial" Alfons el Savi. Això explica que al centenari de la Reconquesta d'aixa ciutat, fa 18 anys, no va haver un sol record pel autèntic conquistador: JAUME I.

En la Pau de Campillo es fa fixar la frontera actual, en que les comarques d'Oriola i Alacant foren definitivament incorporades al Regne de València. En Murcia i Cartagena es continua parlant català fins que Pedro el Cruel les ve repoblar de castellans, i fins la colonització del cardenal Belluga.

UNA CERTA

EUROPA

per JOAN DE VILANOVA

Sembla que Europa, una certa Europa, va construint-se. Entre els tira-i-aflluixa dels països ja membres i els contactes tímids i orgullosos alhora dels qui s'hi acosten com a parents pobres, va sorgint eixa unitat que per ara és econòmica i pretén esdevenir política.

Creguem que sí és viable eixa unitat. Unitat econòmica entre països capitalistes vol dir simplement harmonia entre els grans grups econòmics de cada país i creació d'un mercat únic. I aquests grups no tenen avui altra eixida que la unió. Perduda la reserva-mercat de les colònies, el neocolonialisme econòmic podria ser un substitutiu, però en eixe camp la victòria és problemàtica, considera la força del competidor americà. Europa es té ara només a ella, i en perill, perquè el capital americà la va invadint. La integració és tan necessària que acabarà imposant-se. De Gaulle podrà tindre il·lusions més o menys independentistes, però les podrà tindre fins al punt en que el capital francès ho considere un arma de regateig, útil.

Les bases per a eixa unitat estan posades. El neo-capitalisme -de competència suau i cara amable- ha creat una homogeneïtat entre els pobles: la cultura de la llavadora i el televisor, dels salaris alts que es gasten immediatament en un muntó de compres a plaços, on els treballadors no tenen que preocupar-se de res. Ni dels problemes de la producció -per ell ho fa l'empresa- ni de què consumirà o en què es divertirà -per ell ho decideix la publicitat. On inclou hi ha per a la joventut xia prefabricada, servida pels A les altures hi ha també homogeneïtat, més o menys empresari, cosmopo i no pensa en cap, que disfressa el s'anomena dinamisme.

Es farà així una Europa, sos pobres del veïnat, proveïdors cles barats. I què? En tots els i rics, zones subdesenvolupades, pa, el que s'anomenen països una llarga tradició d'exclusió

I davant eixa certa pobres bons, confortablement morta, no podem deixar de pensar, una Europa jove, cínica, investigadora de noves experimentadora de coexistències els pobles, una Europa de Europa solidària del difícil de l'agitació i la crema d'eta mira resentit de no-del-tot-tacions.

Potser dins queden també els països de mà d'obra i compradors d'artipaisos hi ha augut sempre pobres quedarà fora un bon tros d'Euro-atèl.lits. També en això hi ha quan no de repartiments.

Europa de rics o de rics i buida, electrodomèsticament ser en una altra Europa pos-emprenadora d'audiències soci i més planes democràcies, fecundes, una Europa de tots tots els treballadors, una món de la fan i l'esperança, pes que allà fora ara la passades tiranies i explotacions.

RADIO MOSCU EL·LOGIA AL PAPA PELS SEUS ESPORÇOS PER LA PAU AL VIETNAM

La HOJA DEL LUNES de València del 26 de desembre replega una notícia de l'Agència EFE datada del 25, que diu que en la Nit de Nadal, Radio Moscu, en un comentari difós en italià va dir:

"El Vaticà ha ofert la idea de la realització de negociacions honestes i pacífiques amb llibertat i justícia.

La humanitat sencera amant de la pau espera una solució justa a la qüestió del Viet-nam, perquè aquest conflicte pot portar a les més greus conseqüències internacionals."

ESPANYA i LES ORGANITZACIONS ECONOMIQUES EUROPEES

Els problemes plantejats per la relació entre Espanya i l'Organització Econòmica Europea és, el nostre entendre fonamentalment més polític que tècnic. Mirant els esdeveniments des d'una perspectiva de 20 anys, no podem pensar altra cosa.

Acabada la II Guerra Mundial, tota l'Europa que oixia de la guerra estava desfeta, i també Espanya. Per ajudar a refer l'economia de tots els països es crearen immediatament organitzacions internacionals, com la ONU, en la que Espanya, per raons polítiques no seria admesa fins 10 anys després.

Al mateix temps, els Estats Units volcaren sobre Europa tota la seva capacitat econòmica per ajudar-la a refer-se, i gràcies a això l'Europa Occidental recuperava en tres anys i mig el nivell econòmic d'avant-guerra, en el bienni 1947-48 l'augmentava en un 12%, i en 1950 en un 20%. Però no podem dir que l'ajuda americana fos únicament una compensació als pobles aliats, ja que Alemanya i Itàlia foren part, el que demostra que no es té aversió als pobles sinó a determinades formes de govern- ja que no estaven governats per règims autoritaris i feixistes.

Mentre el Pla Marshall revitelitza Europa, Espanya restarà isolada del món, inclús diplomàticament.

En 1953 es crea la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer, i queden novament al marge. Això que econòmicament parlant, Espanya depèn dels 6 països del Mercat Comú, en van el 75% de les nostres exportacions. Quan en 1957 se signa el Tractat de Roma, queden novament al marge. Reaccionant a l'organització de la C.E.E., els altres països europeus s'organitzaran per defensar llurs interessos en altres dues grans organitzacions; la EFTA comandada per Anglaterra, i el COMECON comunista, queden novament Espanya el marge de la primera.

Aquesta dualitat: EFTA i CEE no permetia regular uniformement l'economia i des de Madrid podria pensar-se que es podria anar tirant. Si les tarifes duaneres del M.C. oren massa clavades s'intentaria vendre a la EFTA.

Però, en 1962 Gran Bretanya demana el ingrés en el Mercat Comú i amb ella tots els demes de la EFTA aniran. I es en aquest moment en que Espanya demana l'apertura de negociacions.

El cas és que, mentrestant, els països occidentals europeus han continuat adequant llur economia a la integració, tant en el sectors industrials i de serveis com en el dels de l'agricultura. Espanya que partia amb una indústria endarrerida, al no beneficiar-se dels avantatges tan enormes que suposa el Mercat Comú, possibilitant taxes de producció cada vegada més superiors continua en rereguarda. I en els acords agrícoles en tant i tant heurien de dir, exigir i demanar, se'ns imposseren com a fets inmodificables i als que s'haurien d'acomodar quen puguem participar.

Per exemple, en el cas dels agris el nostre competidor Israel, en el Tractat d'Associació amb la CEE ha incluit una clàusula segons la qual el deuren tindre en compte en tot acord de la Comunitat amb un tercer país productor. Un altre cas d'avantatges que tenen els membres són les taxes compensatòries.

Un darrer l'altre els diferents països occidentals entren a formar part del Mercat Comú, com adherents o associats. La mateixa Anglaterra compta amb l'ajud de quatre dels sis membres.

¿Per quina raó han estat con-

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

siderades i resoltes sol·licituds presentades després de la d'Es-
panya, mentre la d'aquesta dorm i quan desperta ho és per a endi-
mir-se novament? La res sembla prou evident: l'oposició dels polí-
tics europeus esmentats pels seus partits: democràtics, socialistes,
etc..

Tornant al tema, les discussions de Brussel·les mostren el desco-
briment d'una sèrie de problemes polítics generals de l'Europa
dels Sis. Els mateixos fundadors del M.C. ja senyalaren com a fina-
litat primordial d'aquest, el preparar el terreny a una futura unió
política europea, i com diu senyor Modinos, Secretari General del
Consell d'Europa, "la qüestió de la unió política és ideològica".
I cal recordar que els promotors del M.C. i de l'Europa organitza-
da i viva no la concebien més que democràtica i respectuosa amb
la Declaració Europea dels Drets Humans.

¿Com arribar, doncs, a una unió europea si els Estats inte-
rents tenen institucions opressades entre si? ¿Com concebre una integració
d'Estats amb sistemes de govern oposats?

Perquè respecta al cas espanyol, tant a una com a altra ban-
da dels Pirineus hi han veus contràries a la integració. Però tam-
bé a una i altra banda hi han corrents, majoritaris, favorables a
la integració.

¿Es superaran d'una vegada els obstacles polítics? ¿Condicio-
narà l'economia a la política?

Joan B. Remoní.

-CRISI en la C.D.U. alemanya

Mentres a Itàlia, Xile, França les
ales més fortes de les Unions Democrà-
tiques són la centre o l'esquerra (el
cas dels Moro, Frei, Lecanuet d'una ban-
da i els joves xilens, els agraris del
MRP francesos, i La Pira, Fanfani, Pas-
tore d'altra), a Alemanya la CDU es co-
racteritza per ser molt de dreta amb
els Adenauer, Strauss, Kiesinger, etc.

I és que el partit alemany en la
postguerra es va nodrir de molta gent
conservadora que, per les circumstàncies
abans s'havia fet del Partit Nazi.

Quan Erhard, home de centre, el de
"l'economia social de mercat" ataca els
mitos de la dreta i intenta dominar a-
l'Exèrcit gran part dels ex-nazis, es
pasaren al NDP de Von Thadden, partit
neo-nazi d'extrema dreta o feixista,
pel que la CDU va perdre la majoria al
parlament.

L'ala dreta li va declarar el boi-
cot a Erhard, i el govern s'esforçà.
Però la maniobra ha fallat totalment.
Volien vèncer als del centre del seu

partit, i han hagut de pactar amb el
partit social-democrata de Willy Brandt
una esquerra moderada, que els obliga-
rà a fer concessions, justes i neces-
sàries.

I, amb això, la democràcia serà
més autèntica.

LA REPRESENTACIÓ POLÍTICA

per Vicent Peris..

m Ha hagut un temps, disortadament no massa lluny, en que publicament es deia que el important en Política era, no ja la raó, sinó la força; no el consentiment del poble, sino el sentir-se l'encarnació d'un mite o d'una idea. Es blasfemava, amb jactància i tot, de l'opinió pública i del poble, al qui se l'anomenava amb despreci "la massa", i conseqüentment dels mitjans pels quals el poble manifestava una voluntat que douria ser transcendent den la direcció de la vida col·lectiva: les eleccions. El nazisme, feixisme i demes companys de viatge, tronaven les urnes on els ciutadans devien votar, i, adhuc, teòricament deien que era l'única cosa que cabia fer amb elles.

Hi havia, potser, una crítica a uns vicis de la democràcia liberal, però hi havia també, un despreci envers aquelles formes i el que significaven. Foren de la nació, l'estat o la raça un ens ideal, i al seu cap, l'encarnació humana d'eixa idea (mai pensaven que un home d'altre bendol, per catàcter, temperament o raça fora més "típic").

El món (a banda el bloc marxista) es va dividir en dos blocs: els qui creien en la força de la raó, i els qui defensaven la raó de la força (no hi ha més que llegir a Hitler, Mussolini i paral·lels).

Per diverses fets històrics, des de 1945 els defensors teòrics de la força de la raó i de la democràcia, han estat molt més forts que els partidaris de la "raó de la força". Aquests, llavors, s'han trobat que no els hi quedava més remei que passar per l'ero de la democràcia se pens d'anar-s'en al carrer, ja que l'única raó per a llur existència: la força, els mancava.

Tot autoritari i totalitari d'aquesta banda d'Europa, ha corregut a disfressar-se amb vestiments democràtics, des de certs partits comunistes fins tots els feixistes i nasis que pululen per ahí. Aquests que sempre s'havien burlat de l'opinió pública no tenen ara més remei que comptar amb ella per força. Escric aquest article pensant en la decisió de DE GAULLE de preparar un REFERENDUM per a la Somàlia "francesa". Per a un democrata autèntic: liberal, social o de centre, la qüestió de Somàlia està ben clara: aquella gent no és francesa, parla altra llengua, té una altra cultura, és un altra societat, és doncs, UN ALTRE POBLE, i lògicament té DRET A L'INDEPENDÈNCIA. Tot el doncs, lo de la Somàlia francesa, és imperiisme, sumisió d'un poble a un altre amb la correge d'autoritarisme i totalitarisme que comporta. No cap un imperiisme democràtic.

Al general francès se l'ha acudit una "solució": "Que el poble decidís"; però el mitja triest porta amb sí la trampa, ja que el referendun col·loca el poble en un dolorós dilema. L'obliga a dir SI o NO al sistema. No li dona al votant la possibilitat de triar entre varies solucions (que sempre los hi ha) ni de reflexionar sobre el que farà. El referendun és una coacció mental, li diu a l'home: "tria entre ago i el no res". Clar, per molt mal que u trobe a un règim polític -a no ser que u siga anarquista- sempre el preferiré al no res: el caos. És com aquells que vol treballar i triar treball que més l'agrade entre variis, i se li contesta: "Tria entre aquest o el no res (el que vol dir, no treballa i et more de fam). Per això tots els referenduns que s'han fet al món han donat com resultat SI. En la mateixa França De Gaulle en el referendun va obtenir més del 75% dels vots, però quan es presentà a unas eleccions, com en les passades, va tindre sols un 40% en la primera volta. Aquesta diferencia és deguda a que el referendun és una coacció mental, i per tant, com a sistema de representació de la voluntat general és molt imperfecte.

En la revista "El Pan de San Antonio" (agost-1965) pag. 11, un conegut sacerdot escriptor qualificà el referendun de "falsificació repugnant del diàleg i la democràcia". "el pobl. consultat no pot considerar-se lliure de dubte, tota vegada que, ebans de ser consultat, he es at previamente col·locat entre l'espasa i la paret".

Di el general De Gaulle vol ser considerat com a líder cabdane Europe democrata, cal que comence per ser-ho ell mateix.

"El desarrollo de nuestros pagos exteriores ha arrojado en 1965, por primera vez desde 1960 una disminución neta en la posición española de reservas"
(Información Comercial Española. 23-VI-66)

La Balança de Pagaments de 1965 ens mostra d'una manera clara l'augment del dèficit en la balança de mercaderies. Mentre les entrades per les exportacions seguien en el nivell de 1.000 milions de dolars, igual que en 1964, les eixides en concepte de importacions pujaven un 34% respecte de l'any anterior, arribant a la xifra quasi de 2.800 milions de dolars. El tradicional dèficit en la balança de mercaderies ha pujat respecte a l'any 64, en un 64%, que no ha pogut compensar els saldos positius de les altres magnituds de la balança.

Les causes de tot açò han estat complexes, però entre elles ha desempenyat un paper importantíssim un excessiu nivell de demanda que ha rebassat les possibilitats de subministre de la producció nacional, que ha portat a la retenció dins del país de mercaderies destinades a l'exterior i un major aprovisionament de l'estranger.

En l'altre sector de la balança comercial: el dels serveis, la cosa ha seguit anant bé, degut al paper rellevant del turisme, amb una balança neta superior als 1.100 milions de dolars.

Ha seguit també en augment positiu la balança de transferències, on les remeses d'emigrants han arribat a 300 milions de dolars, amb un saldo positiu de quasi 360 milions.

Finalment, la balança de capital a llarg terme dona un saldo positiu de 309 milions de dolars, puix registra una entrada de capital privat de 323 milions i una sortida neta de capital públic de 14 milions. Açò es degut al gran augment de inversions privades estrangeres i a la compra de finques per no residents on un valor superior als 60 milions, juntament al increment de crèdits comercials.

Així doncs, la situació de la balança de pagaments és la següent per a 1.966:

I .- BALANÇA COMERCIAL

1. Mercaderies	-1.758,66 milions dolars
2. Serveis	+ 912,50 " "

II .- BALANÇA DE TRANSFERÈNCIES

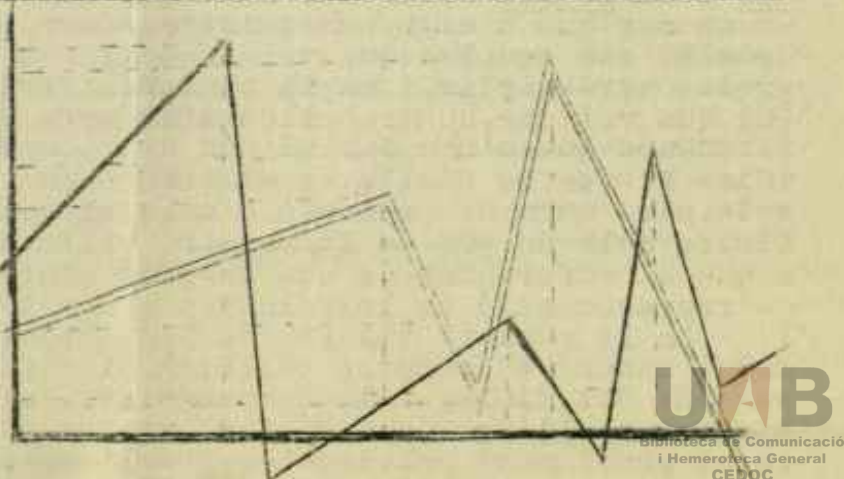
III.- BALANÇA DE CAPITAL A LLARG TERME

TOTAL, dèficit - 177,46 milions dolars

Per això si l'expansió de ingressos en les balances de serveis, transferències i capital fou substancial, no va poder compensar l'enorme augment del dèficit comercial, i es produí el primer dèficit des de l'Estabilització, que ha donat lloc a una reducció de les reserves exteriors d'uns 140 milions de dolars.

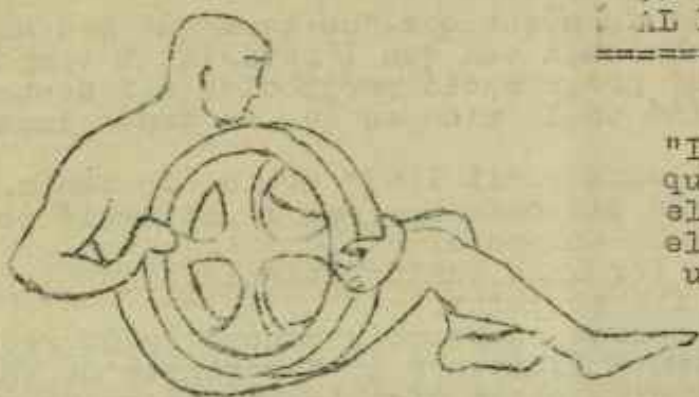
AL DIA. (3-XII-66) pàg. 1

NOVA YORK. A l'aludir a l'economia espanyola, GARCIA MONCÓ va senyalar que "malgrat haver augmentat en un 38% les exportacions i solament un 20% les importacions, el dèficit de Pagaments internacionals d'Espanya pot elevar-se a 200 milions de dolars en 1966, contra 145 milions en 1965".

Informacions

UN PLA DE DESENVOLUPAMENT PER
AL PAIS VALÈNCIA per M. Estels

Fora dels privilegis del
"I Plan de Desarrollo Español"
quedaran el País Basc, Múrcia i
els Països Catalans. D'aquests
el País Valencià es trobava en
una situació molt difícil, ja
que llur zona central (la
"provincia de Valencia")
que durant molt de temps
havia estat un pilar fona-

mental de l'economia espanyola s'afonava. Hi varen haver homes que
posaren el dit a la nafra, però no es va prendre cap mesura. Més en-
cara, hi havien molts -instruments dels quals són els Almela i Vives
i companyia, que s'empenyemen en mantindre'ns adormits amb els mites
del "Levante feliz" i la "Valencia bonica", i amb un immoral atac,
desplegat amb luxe de mitjens, contra aquells qui, com Joan Pastor, de-
nunciaven les nostres felles societaries.

Mentre, en Catalunya, el Servei d'Estudis de la Banca Urquijo i
grups financers catalans, dirigits pel doctor Trias Fargas, ex-cate-
dràtic de València, portaven a terme un documentat i ampli estudi so-
bre l'estructura de la base econòmica de Catalunya, tasca prèvia a l'
elaboració d'un Pla privat de desenvolupament econòmic, per aquella
regió connacional. Lixe fon el motiu de que bons valencians, encara
en queden, sollicitaren per al nostre País quelcom semblant.

Fa més de mig any la premsa va anunciar la creació d'una entitat
amb eixa finalitat: "PROMOCION ECONOMICA VALENCIANA S.A.", amb la
col·laboració de la Banca Urquijo, de la Caixa d'Estalvis de València
i d'altres entitats. Figureven en aquella llista noms prestigiosos que, hui,
posat en marxa el treball no hem vist en les notícies donades als
periòdics. Esperem que els actuals treballaren amb rigor i eficàcia.
Com a coordinador entre la direcció econòmica i la de l'equip que
treballara aci figura el doctor en Manuel Brossets i Font, catedràtic
de la nostra Universitat, i lector d'"El vent" (el que ens honora).

En la informació que FRLVSA ha facilitat a la premsa senyala
allò que repetides vegades anem diguent: "Algo greu pasa en l'econo-
mia valenciana"... "el nivell de renda per cap de la nostra provincia"
ja no esta entre els majors d'Espanya, per contra la tasa de creixe-
ment de la renda per persona, anual i acumulativa, esta a nivell infe-
rior a la mitja nacional..." I afegeix: "la provincia de Valencia"
(mes de la mitat del País Valencià) es un area econòmicament endarre-
rida..." Remarca que "la manca de dinamisme de la nostra economia i
l'estancament al progrés de la renda per capita es deuen a rasons es-
tructurals i no merament coyunturals..."

Per a FRLVSA, les causes de tot açò són:

- 1) La nostra economia es, fonamentalment, agrària, i dominada per la monopro-
ducció (els cítrics).
- 2) Es, fonamentalment, exportadora de productes agrícoles, l'elasticitat
de llur demanda es molt reduïda, pel qual, la seua possibilitat d'ac-
tuar com a factor dinàmic de desenvolupament és, per si mateix, molt
limitada.....
- 5) L'economia valenciana es dual, amb dues zones. litoral i interior,
amb caràcters i renda diversa.
- 6) Les inversions directes en fonts de producció depenen en gran part
de les exportacions.
- 7) La tasa de creixement industrial de la provincia es escassa, com es-
cassa l'ajuda al turisme.

Tot açò fa que siga "necessari procedir a una completa investi-
gació que permete conèixer l'exacta situació de l'estructura econò-
mica de la Regió Valenciana". Cal, doncs, "un estudi exhaustiu de la
situació econòmica valenciana... analitzar les realitats i les con-
dicions".

UB
Biblioteca de Comunicació
Investigació i Documentació
CEDEC

bilitats futures...i fer una llista de les inversions que deuen ser realitzades de manera imprescindible".

Finalment, el comunicat fa notar com, "no ha hagut mai un "Pla complet de programació econòmica, i com "en l'actualitat tampoc els poders públics realitzen una programació particular del desenvolupament econòmic valencià, sinó en la mida en que es trabe immers en el 'Pla de Desenvollopament'".

Tot açò ja ho vam dir dient a "AL VINT" des de fa temps, i els fets ens han donat la raó als disconformes amb la situació actual del País. El criteri de IRUVLS en epoca.

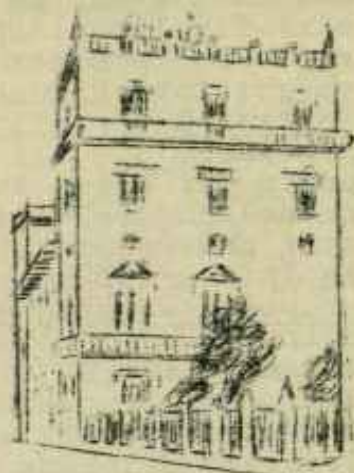
Però, malgrat açò volem fer unes puntualitzacions, que creguem necessàries al comunicat d'eixe societat.

1) El llarg del Informe confon sempre els conceptes de Província i Regió. Sembla que es van a limitar a la "província de València", i això des d'el punt de mira de la Ciència Econòmica es un error dels grossos, ja que tota la província de Castelló i la major part de la d'Alacant, (tota la de parla catalana), pertanyen a la mateixa àrea econòmica que la zona central. Es tracta d'una unitat econòmica substantiva. El turisme arriba a Alacant en un 90% des de València. La indústria del joguet, la textil, la del mobiliari de les comarques alacantines es canalitza a través de les fires monogràfiques de València. I els exportadors valencians ja fa temps que han desplaçat d'eixes àrees als "taronjers" mursians. I no parlem de les comarques castellonenses: Burriana, Vileraal, Vall d'Uxo, Onda, etc. sense les quals no es pot explicar l'economia de la zona central.

2) Un Pla de desenvolupament haurà de tindre en consideració els factors humans. Sense una millor ensenyament, amb més adequats mètodes pedagògics, i la reforma a fons de l'ensenyament mitjà, professional i universitari, tot serà superficial.

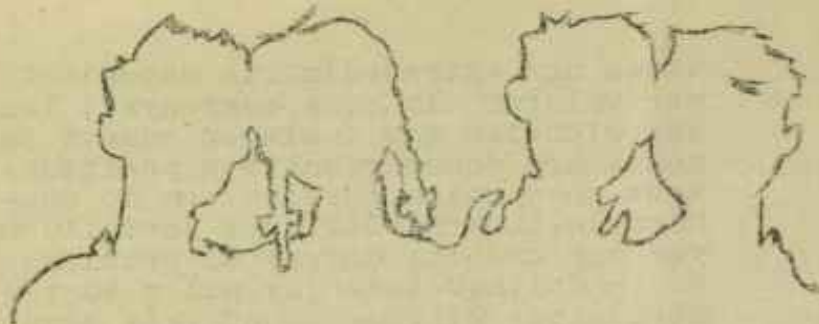
3) Una de les finalitats del Pla haurà de ser la disminució de les diferències de classe, que de retruc, augmentara la capacitat de consum de les classes no privilegiades.

Així ho esperem.

Un estudi recent de l'economista català Jordi PETIT i FONTSERRE, sobre la Balança interior de pagaments de Catalunya-regió, demostra, calculant el que Catalunya dona a la resta de l'economia espanyola: impostos, bancs, transaccions, etc. ...i el que la resta d'Espanya: inversions estatals, crèdits bancaris, transaccions privades, etc., hi ha una diferència de 17.000. milions de pessetes, que perd tots els anys el Principat.

Molt es temem que el dia que s'estudie l'economia del País Valencià ens trobem amb una xifra semblant.

ESCOLA I DEMOCRACIA

íntegra. La instrucció es sols una part important, però d'aquesta formació. Així, doncs, no es pot descuidar a l'escola la formació del ciutadà, el ciutadà conscient, responsable i lliure que tots volem per al nostre País.

Ens han dit moltes vegades: "A Espanya no és possible la democràcia, el temperament meridional és individualista, anarquic..." Però nosaltres crevem en l'home i en la seua capacitat d'obrar quan les coses es fan ben fetes.

I, aleshores, pensem en l'escola.....

Per a que l'home siga apte per a la comunitat, cal que primer siga apte per a la comunitat escolar. L'escola té l'opunitat d'ésser una comunitat en miniatura, una societat en embrió. Aquest és el fet fonamental, basic, i d'ell sorgeixen continus i ordenats torrents d'instrucció" com diu DEWEY.

Examinem, però, les nostres escoles i col·leges. En ella, el mestre és un home autoritari, -pot ser carinyós i afable, però- al qual s'el ha d'obeir cegament. Per aconseguir açò, i imposar les seues directives, el mestre empra el castic o el premi, -potser no més la persuasió- però sempre és ell qui imposa al·lò que els deixebles han de fer, sense que la propia iniciativa del nen tinga res a veure. D'altra banda, el sistema d'ocupar els llocs, tan generalitzat (el primer, el segon... de la classe), crea exagerats individualismes i rivalitats en els xiquets. Si tenim en compte que l'home evoluciona cap a les responsabilitats grans, únicament, pel camí de les responsabilitats petites, vorem que hi ha molt que reformar en la vida de les nostres comunitats escolars.

Responsabilitat i sentit comunitari, Açò és el que hem d'aconseguir en els nostres nens. I per açò cal que els donem un ample marge de llibertat. Remarcant, com DEWEY que: "l'essència de la petició de llibertat a l'escola és la necessitat de trobar condicions a l'individu que l'habiliten per a prestar la seua propia cooperació especial en interès i benefici d'un grup, i a participar en les seues activitats de tal forma que la conducta social siga conseqüència de la seua propia actitud mental, i no pur dictamen autoritari dels seus actes". Amb massa freqüència queda fixada la representació infantil de que s'és responsable front els pares i el mestre, i una volta perduda la força màgica de l'íntge d'aquests, no resta res on lligar les obligacions morals.

Així doncs, hem de fer considerar als nostres infants, que les feltes comesses per ells, no són una rebel·lió personal contra el mestre, sinó contra la comunitat escolar; i per tant, és aquesta la qui deu jutjar-les. Per açò és important la creació d'un Consell escolar, els membres del qual son elegits per tots els nens. Els xiquets

Encara que molts ho creguen així, l'escola no és-no deu ser-un lloc on els xiquets van a aprendre a llegir, escriure i quel·com més. L'escola és-deu ser-la institució on es done als nens una formació

"L'INFANTIL"

una gran revista dels nostres xiquets.

Suscripcions a:
"L'infantil"

Milaneset 20. BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
Pedagogia i Psicologia
CIBOC

tenen una extraordinària capacitat per valorar els seus companys, i les experiències que tenim en aquest aspecte han donat resultats positius, tant en escoles normals com de sub-normals. Les "Repúbliques juvenils" (x) venen ser creades davant el problema de la delinqüència juvenil a Nort-Amèrica per WILLIAM GEORGE. Més tard s'han estès per Europa aconseguint en els joves delinqüents resultats que mai no s'havien aconseguit en els severes reformatoris.

Si açò és possible amb els nens inadaptats, quant més no ho serà amb els nens normals.

És clar que un regim de República Juvenil, com el del Consell escolar no s'haurà d'introduir fins l'adolescència. Però ja abans, als 7 o 8 anys, els xiquets estan capacitats per a redactar una mena de còdex amb les feltes i sancions corresponents, en qual s'obliguen a respectar.

La consciència comunitària es pot (es deu) fomentar des de les mateixes escoles de parvuls. "El ritme d'una marxa o dansa afavoreix el sentiment de comunitat ordenada i anuda un vincle entorn el cos i l'emoció. El cant comú afavoreix l'harmonia dels ànims i ajuda l'aparició de la consciència del nosaltres" (PLANCHARD). Més tard, el treball en equip ens ajudarà en aquesta tasca.

En quant a la formació del sentit de responsabilitat, no és difícil d'aconseguir donant a cada xiquet un càrrec, el compliment del qual deura testimoniar davant dels seus companys. (Com borrar les piserres, netejar les taules... tot contribueix.)

Però, quin és el paper del mestre en aquestes escoles? El seu paper no és ni molt menys passiu. En cada moment deura estudiar els lligams entre els nens, la psicologia de cadascun d'ells, deura observar de continu la marxa de la classe, suggerir i fer honorar. A aquest mestre li cal una enorme fe en les possibilitats del infant i una coneixements psicològics i sociològics, fonamentats. Dissortadament, tanim ten poca preparació...!. Cal, doncs, un estudi constant.

No ens enganyem... Quan intentem fer una renovació d'aquest tipus si no hem començat en l'escola de parvuls, toparem amb moltes dificultats. Els xiquets estaran ja condicionats i prendran la llibertat que s'els dona com una debilitat del mestre. Aleshores, cindirà un poc la rebeldia i la indisciplina. Per això la introducció d'aquest sistema s'haurà de fer gradualment. A més a més, els nens reaccionaran favorablement aviat. I quan, als tres mesos d'haver començat es produïssa el fet de que una nena de 7 anys s'ens acosta per a dir: "Senyoreta, nosaltres volem..." bé podem dir que la nostra tasca comença a donar fruit i que les nostres xiquetes (o xiquets) seràn conscients ciutadans d'una país democrata.

CARME MIQUEL, mestra.

(x) Colònies escolars amb regim de república democràtica.

"ESCOLA" és la revista del Grup de Mestres Valencians, enquadrats en la Secció de Pedagogia de Lo Rat Penat. Una revista que prestigia a la nostra cultura i al nostre País.

Per a subscriure's. Demanar-ho a SECCIÓ DE PEDAGOGIA.-Lo Rat Penat Pl. Menisess 3-València 3.

IIIr. Cicle de conferències sobre "HISTORIA DEL PAIS VALENCIA".

Les conferències són, sense dubte, un dels cavells de batalla més utilitzats a la guerra que hom lliura -ara i aquí- contra l'anormalitat establerta.

Si aquestes conferències les donen persones de talla i conscients, pugon de valor. Evidentment, en un País on la Història ha estat un esbargiment de "cronistes" i "periodistes" de supliment de diari, costa trencar el gel i començar una tasca històrica seriosa i acurada. Fa temps que en van encetar el treball un equip de catedràtic, professors i intel·lectuals preocupats pel País Valencià i la seua problemàtica. Aquestes conferències de que en parlem donades pels autors de la "HISTORIA DEL PAIS VALENCIA", el primer volum de la qual va eixir fa ja algun temps, són un testimoni ben eloqüent.

Que persones com els doctors TARRADELL, REGILA, GIRALT i SANCHIS GUARNER parlen a la Universitat no és gens estrany. Que ho facen a l'"Aula Magna", tampoc. Que parlen en la llengua del País, dels problemes històrics d'aquest país, en un cicle organitzat per la Delegació de Cultura del Districte Universitari de Valencia, per a un públic especialment universitari (encara que de tot n'hi havia), ja és més difícil, i és un fet alegre i encoratjador, puiscal que la Universitat visca la problemàtica del país on desenrotlla la seua funció, i la Universitat valenciana ha començat a fer-ho.

La notícia ja val el comentari. Voldria, però, afegir una nota més: la presència, com a conferenciant, de Joan Fuster, parlant des de la "trona" de l'Aula Magna, i l'èxit que el va acompanyar. La capacitat de l'Aula fou doblada pel públic, dret als "pasillos" i a les portes. No cabia ni una agulla. Això és, per a mi, en part, la compensació que Valencia deu a Joan Fuster, un home combatut per lluitar pel seu poble, per fer "entrar" el sentit crític a la nostra societat, tan avesada a obeir calladament i ser conduïda pels qui la menyspreen. Per això, que siga la joventut universitària la primera que expresse la seua atenció a Fuster ens ha d'omplir d'esperança.

Les conferències han estat un èxit. Una victòria, més, en definitiva, de les que poc a poc es guanyen a la ciutat de Valencia i a cada indret del País.

Francesc Pérez

LO RAT PENAT va iniciar una campanya per la reintroducció de la nostra llengua a les escoles del País. Un altra, sembla, s'ha fet a les Balears.

La nostra felicitació més efusiva a l'entitat valenciana.

U dels grans suports de Catalunya és la seua cultura, la mateixa nostra. I entre els pilars fonamentals de la nostra cultura a la regió germana ha estat el binomi lectors-editor. Ha hagut els moments difícils per a la cultura pàtria una massa ampla de lectors que compraven i llegien tot el que es publicava en la llengua autòctona. Ben mirat açò no podia durar indefinidament, puix a la llarga no era altra cosa que enganyar-se. Però aguantaren el temps suficient per a garantir una digna continuïtat.

Per la banda editorial, l'editor Cruzat creava la avui magnífica Editorial SELECTA, amb els seus 400 volums que replega el millor de la nostra poesia i la digníssima novel·la feta a Catalunya i les Balears de la Renaixença ençà. Altres editors el seguiren: Rimany, Ibertí, Symà, Dalmau i altres que se'n tim no recordar. Les editorials especialitzades en llibre religiós li donaren una forta empenta al nostre llibre (com ESTEL, BALMES, NOV, TER...) fins arribar a la més forta Edicions 62, que programa 150 llibres al any, d'alguns dels quals s'han venut més de 20.000 exemplars.

Cal remarcar, també, pel que té d'exemple per a València, l'editorial mallorquina R. ILLA, obra del benemèrit Francesc de Borja Moll, i dels autors del DICCIONARI CATALÀ-VALENCIÀ-BALEAR, obra integradora cent per cent. Les edicions de Reixa eren barates, bones i d'alt nivell (però, encara ho són).

En València no s'ha fet el que calia. LITRES VALENCIANES tenia escasses ambicions. Fou l'editorial TORAL dirigida per A. Casp i M. Adlert la que va iniciar la batalla de la dignitat i qualitat literària amb uns llibres barats i amb una presentació elegant. Va pel número 51. El seu únic defecte és la manca de mitjans econòmics que els obligués a dedicar-se al llibre xicotet (generalment poesia) i d'escas tiratge. Posteriorment va eixir SIC NI, una editorial molt irregular amb llibres de qualitat juntament amb altres fluïxos. Després ho va fer l'ESTEL amb llibres d'erudició bons, però no massa vendibles en la sèrie taronja, i una magnífica llibres de prosa literària en la sèrie blava.

Però les tirades eren curtes i la vida de les editorials precària. Per primera vegada a la història del País (vullc a la història contemporània) s'han montat dos editorials en pla comercial i les perspectives són encoratjadores. Estan a punt de llançar llibres LES EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ i BROT, i en perspectiva un altra, encara sense nom comercial -podria ser EL VENT- a la qual -tornem a dir, potser- s'uniria l'ESTEL.

D'altra banda, s'ha sol·licitat o s'estan ultimant els tràmits, el permís per a publicar una revista quinzenal en la nostra llengua a la ciutat de València. Déu vulga que totes aquestes inquietuds vagin cap avant i no passe com al valencieníssim "EL DIÀ" que ha deixat de publicar-se.

Però hem de tindre present que res no triomfarà sense l'ajuda de tots els autèntics valencians... El País Valencia encara estem a l'època del lector heroic.

SICÀNIA EDITORA

Llibres en llengua valenciana • Llibres en la nostra llengua

Llibres en la llengua dels valencians, catalans i balears

Defenseu la nostra cultura • Parleu la nostra llengua

Llegiu llibres valencians. Regaleu-ne

SICÀNIA vos recomana:

TAST D'ETERNITAT (poemes).

Per Joan Valls.

PARLEU BÈ!

Per Carles Salvador.

NARRACIONS ALACANTINES.

Per Jordi Valor.

ANTALOGIA POÈTICA DE LLORENTE.

Estudi i notes de Carles Salvador.

BALADRE (poemes).

Per J. Mascarell.

VOCABULARI VALENCIA-CASTELLA.

Per Francesc Ferrer.

**OBRES VALENCIANES COMPLETES DE
V. W. QUEROL.**

Estudi i notes de Lluís Guarner.

D'AMAR-TE, AMOR.

Per Xavier Casp.

**ELS VALENCIANS PINTATS PER ELLS
MATEIX.**

Per Enric Soler Godes.

L'ÚLTIM SERV.

Per Maria Ibars.

DELEERS DE JOVENÇA.

Per Antoni Igual Ubeda.